

Trump energiapolitikájának globálisan tovagyűrűző hatása

Seok Soon Park, Ph.D.
a koreai Nemzeti Környezettudományi Kutatóintézet
korábbi elnöke, az Ewha Női Egyetem környezetkutató és
környezetmérnök-professzora, Szöul, Dél-Korea
(email: ssp@ewha.ac.kr)

Trump második ciklusában az egyik legjelentősebb változást a klíma-és energiapolitika jelenti. E változásnak várhatóan globális tovygyűrűző hatásai lesznek. Már Trump első ciklusában is nagy változások történtek. 2017-ben jelentette be az USA kilépését a Párizsi Klímaegyezményből, amihez korábban Obama elnök csatlakozott. Sőt, Trump azt is kijelentette: "A globális felmelegedés egy totális és drága álhír."

Biden azonban az elnökségének legelső napján újra csatlakozott a párizsi klímaegyezményhez, és azóta a fosszilis tüzelőanyagok megújulókkal való felváltását, valamint az elektromos járművek kínálatának bővítését szorgalmazza. Figyelemre méltó példa erre a 2022 augusztusában hatályba lépett Inflációcsökkentési törvény (IRA), amely a zöldenergia-technológiákra 430 milliárd dollár szövetségi kormányzati finanszírozást biztosít.

Trump az elnöki kampány során a Biden-kormány klíma- és energiapolitikáját „zöld új átverésnek” minősítette, és megfogadta, hogy hivatalba lépése után ennek azonnal véget vet. Azt is kijelentette, hogy az összes rendelkezésre álló olcsó energiaforrást az amerikai gyártás felélesztésére fogja hasznosítani. Előszeretettel kampányolt a „Fúrj, babám, fúrj” szlogennel, kijelentve, hogy a Biden-kormányzat éghajlati válsága fikció. Emellett megemlítette, hogy a mesterséges intelligencia korában megugrott a

villamosenergia-igény, és hangsúlyozta, hogy az atomenergia nagyon biztonságos, „jó” energiát termel. További atomerőművek építését ígérte.

Az energia-triumvirátus és kilépés a párizsi klímaegyezményből

Amikor Trumpot megválasztották, energetikai ígéreteinek előmozdítása érdekében az olajrepszéssel foglalkozó cég vezérigazgatóját, Chris Wrightot jelölte energiaügyi miniszternek. Wright kijelentette, hogy „nincs klímaválság”, és kifejezte elkötelezettségét Amerika hatalmas kőolaj- és földgázkészleteinek lehető legnagyobb mértékű hasznosítása mellett.

Trump a Környezetvédelmi Ügynökség (EPA) élére a volt New York-i kongresszusi képviselőt, Lee Zeldint, az energiaszektor deregulációjának határozott támogatóját jelölte. Az EPA, ami egykor erős szabályozó testület volt az energetikai fejlesztések és létesítmények terén, Trump második ciklusa alatt várhatóan inkább támogató ügynökséggé alakul.

További figyelemre méltó kulcsfigura Doug Burgum belügyminiszter-jelölt. A sikeres üzletember 2016 óta dolgozik Észak-Dakota kormányzójaként, ahol szenvedélyesen szorgalmazza az olaj- és gázkutatást. A belügyminiszter azért olyan fontos az Egyesült Államok energiapolitikájában, mert az ország területének egyharmada szövetségi tulajdonban van, alatta pedig hatalmas mennyiségű fosszilis tüzelőanyag rejlik. A szövetségi területek az energiafejlesztés szempontjából különösen a repszézéses technológia kereskedelmi forgalomba hozatalával váltak még döntő fontosságúvá.

E három magas szintű kinevezésből egyértelműen kirajzolódik, hogy milyen lesz az Egyesült Államok új klíma- és energiapolitikája. Trump második ciklusában a klíma- és energiapolitika hangsúlyozásával háromszoros célt kíván elérni. Először is arra törekszik, hogy az olcsó energiával az Egyesült Államokat újra gyártóközponttá tegye. Másodsor, a Biden-kormány idején az energiaárak emelkedése miatt közel 8%-ra megemelkedett inflációt 2% körülire kívánja csökkenteni. Harmadszor, jelentősen csökkenteni kívánja a Biden-kormány által bevezetett inflációcsökkentési törvény (IRA) költségvetését, hogy minimalizálja a szövetségi kormány költségvetési hiányát, amely már elérte a GDP mintegy 7%-át, azaz 1,5 billió dollárt (Gerard Baker: „Trump fosszilis jövője globális újraindítást jelent”, The Times, 2024. november 22.)

Trump 2024-es elnökválasztási kampánya során kijelentette, hogy megszünteti a zöld új csalást.

Amikor Trump elnök a floridai Palm Beach-ben lévő Mar-a-Lago villájában kinevezte kulcsembereit az új klíma- és energiapolitikájának előmozdítására, a földgömb másik oldalán, az azerbajdzsáni Bakuban még zajlott az ENSZ 29. éghajlat-változási konferenciája (COP29). İlham Aliyev azerbajdzsáni elnök megnyitó beszédében - a konferencia eredeti rendeltetésével szembeszegülve - a kőolajat és a földgázt „Isten ajándékának” minősítette. E kijelentésével a COP29 megnyitóját a fosszilis tüzelőanyagok ünnepévé tette. Hosszas vita után a konferencia arra a megállapodásra jutott, hogy a fejlett országok évente 300 milliárd dollárt biztosítanak az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozására. (Laura Paddison, CNN, 2024. november 25.) Ezt az alapot minden évben készpénzben osztják ki az éghajlatváltozásnak kitett fejlődő országok köz- és magánszektorai számára, hogy kompenzálják a múltbeli károkat, és támogassák a jövőbeni klímapolitikai intézkedéseket.

A források előteremtéséért felelős országok, például az Egyesült Államok, Kanada, Japán, Németország és Franciaország azonban nem küldtek delegációt a COP29-re. Továbbá Kína és India delegációja sem jelent meg, pedig ezekben az országokban a szén-dioxid-kibocsátás rohamosan nő. Ráadásul a konferencia által szorgalmazott „méltányos részesedés” elve szerint az Egyesült Államok adja az alap több mint felét (évente körülbelül 150 milliárd dollárt; Victoria Seabrook: Sky News, 2024. november 8.) E tetemes számla Biden elnöknek a párizsi klímaegyezményhez való újbóli, 2021-es csatlakozásából ered. Az Egyesült Államok kilépése a Párizsi Megállapodásból Trump második ciklusában elkerülhetetlennek tűnik, és hatására több más ország is hasonlóan fog dönteni.

Miért változik jelentősen az Egyesült Államok klíma- és energiapolitikája a politika függvényében?

Az Egyesült Államok klíma- és energiapolitikája azért követi drasztikusan a demokrata és a republikánus párt közötti kormányzat változásait, mert a tudományt politikai visszaélésekre használják. Az 1970-es években az Egyesült Államokban és Európában a globális lehűlés elmélete miatt uralkodott éghajlati rémület. Az 1980-as évek közepén pedig a globális felmelegedés elmélete kezdett körvonalazódni. Eszerint a Föld a fosszilis tüzelőanyagok emberi felhasználásából származó szén-dioxid-kibocsátás miatt melegszik. Az ENSZ 1988-ban létrehozta a Kormányközi Klímaváltozási Testületet (IPCC), hogy megvizsgálják a tudományos tényeket és a lehetséges ellenintézkedéseket. Az 1990-ben kiadott első ENSZ klímajelentés arra a következtetésre jutott, hogy „a Föld melegszik, de bizonytalan, hogy ezt emberi tevékenység okozza-e.” Az 1992-es riói csúcstalálkozón azonban elfogadták az Egyesült Nemzetek Éghajlat-változási Keretegyezményét (UNFCCC), amely kimondta, hogy a szén-dioxid olyan üvegházhatású gáz, amely felmelegíti a Földet, és a koncentrációja az iparosodás óta folyamatosan növekszik. Ezért a kibocsátást csökkenteni kell, és ennek elősegítésére 1995 óta évente megrendezik a Részleges Felek Konferenciáját (COP).

Az 1993-ban útjára indult demokrata Clinton-kormány határozottan támogatta az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezményét. Az üvegházgázok kibocsátásának csökkentését elsősorban a fejlett ipari országok számára előíró 1997-es Kiotói Jegyzőkönyvnek az elfogadásában a Részleges Felek 3. Konferenciáján (COP3) az Egyesült Államok is aktívan részt vett. Ebben az időszakban Al Gore alelnök (a Clinton-kormány tagja) politikai karrierjét a „Mentsétek meg a Földet!” szlogenre tette fel.

Egyszer aztán a műholdas megfigyelések azt erősítették meg, hogy a 1997 májusában (a Kiotói Jegyzőkönyv elfogadásának évében) szünetelni kezdett a globális felmelegedés. Továbbá 1999-ben 31 487 amerikai kutató petíciót nyújtott be (az ún. oregoni petíciót), amelyben sürgették a kormányt, hogy utasítsa el a Kiotói Jegyzőkönyvet és a többi hasonló javaslatot. A petíció azzal érvelt, hogy az üvegházhatású gázok kibocsátásának korlátozása károsítaná a környezetet, hátráltatná a technológiai fejlődést, és negatívan hatna az emberi egészségre, valamint a jólétre.

A petíció azt is kijelentette, hogy nem létezik olyan tudományos bizonyíték, amely alátámasztaná azt az állítást, hogy az ember által előidézett szén-dioxid, metán vagy egyéb üvegházhatású gáz kibocsátása katasztrofális globális felmelegedést okozna a közeljövőben, ugyanakkor jelentős tudományos bizonyítékok támasztják alá, hogy a légköri szén-dioxid-kibocsátás emelkedése jótékony hatással van a természetes ökoszisztémákra.

A 2000-es amerikai elnökválasztáson Al Gore demokrata jelölt veszített, a republikánus George W. Bush győzött. 2001-es hivatalba lépésekor Bush elnök elutasította a Kiotói Jegyzőkönyvet. Ezt követően olyan országok, mint Kanada, Japán és Oroszország kivonultak, így csak európai nemzetek maradtak, úgyhogy az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezménye jórészt hatástalanná vált. Barack Obama demokrata elnök 2009-es beiktatásával azonban az éghajlattal kapcsolatos erőfeszítések ismét lendületet kaptak, ami 2015-ben, a Párizsi Klímaegyezményhez vezetett. A Párizsi Megállapodás megkövetelte a részt vevő 195 országtól, hogy tűzzenek ki saját kibocsátás-csökkentési célokat (nemzetileg meghatározott hozzájárulásokat, NDC-ket), és vállaljanak határidőket a szén-dioxid-semlegesség elérésére. A végrehajtási mechanizmusok hiánya miatt azonban a tényleges végrehajtás továbbra is bizonytalan.

A politika és a pénzszerzés korrumpálta a tudományt

Az ENSZ IPCC 1988-as megalakulása óta a szén-dioxid-kibocsátás szabályozása a következő, a modern tudomány által feltárt tényeken alapul. Először is, a fosszilis tüzelőanyagok emberi felhasználásából származó szén-dioxid olyan üvegházhatású gáz, amelynek van melegítő hatása. Másodsor, a Föld légkörében lévő szén-dioxid nyomgáznyi mennyisége, ppm-ben mérve, az iparosodás óta folyamatosan növekszik. Harmadsor, 1850 óta a Föld fokozatosan melegszik, de a hőmérséklet emelkedésében ingadozások: időnként csökkenések és szünetek tapasztalhatók. Mindezek olyan tények, amelyekkel a kutatók egyetértenek.

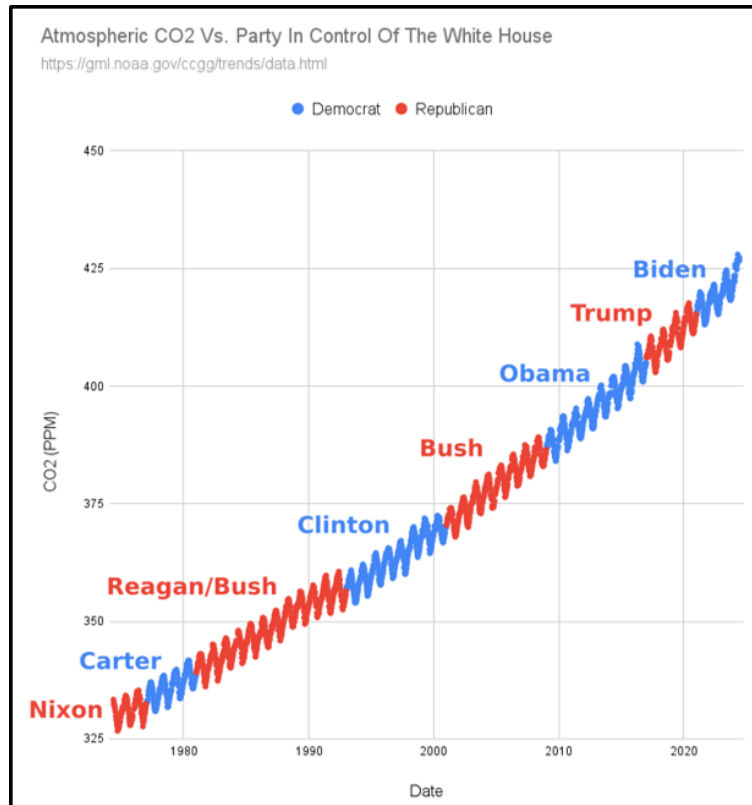
Vannak azonban a Föld éghajlattörténetének más, kevésbé ismert tudományos tényei és vonatkozásai is, amelyeket a politikusok és a vállalkozások eltitkoltak vagy ügyesen kihasználtak. Először is, a Földet melegítő üvegházhatás nagy (több mint 90%-nyi) részét a légkörben lévő vízgőz okozza; a szén-dioxid szerepe kisebb, mint 10%. Másodsor, a szén-dioxid csak 0-tól körülbelül 50 ppm-ig mutat jelentős üvegházhatást, ezután a hatása egyre kisebb lesz. Főleg a 400 ppm-et meghaladó koncentrációknál, mint manapság is, a szén-dioxid növekedésének elhanyagolható hatása van, hatását elnyomják a földi víz körforgásában és a felhőképződésben bekövetkezett változások. Harmadsor, a Föld légkörében lévő szén-dioxid 96,8%-a természetes anyagciklusok során szabadul fel, az emberi hozzájárulás mindössze 3,2%-ot tesz ki. Negyedsor, az éghajlattörténet elmúlt tízezer évében a Föld kilenc felmelegedési és lehűlési ciklust élt át, és a hőmérséklet többször magasabb volt, mint ma, olyankor is, amikor a szén-dioxid-szint 300 ppm alatti volt. Ötödször, a Föld hőmérsékletét elsősorban a naptevékenység és a felhőzet határozza meg, és a szén-dioxid-koncentráció kismértékű emelkedésének nincs jelentős hatása. Számos egyéb tudományos elmélet és megfigyelési tény bizonyítja, hogy a fosszilis tüzelőanyagok emberi felhasználása során kibocsátott szén-dioxid képtelen jelentősen befolyásolni a Föld klímáját.

A politikusok és üzletemberek azonban saját céljaiknak megfelelően használják ki azt a tényt, hogy a légköri szén-dioxid üvegházhatású gáz, koncentrációja növekszik, és egyidejűleg a Föld melegszik. A politikusok kihasználják az emberiség ösztönös félelmét a klímakatasztrófától. A vállalkozások pedig a fosszilis tüzelőanyagokról a megújuló energiákra való átállással próbálnak meg profitot termelni. Különösen az Egyesült Nemzetek Szervezete tett szert vezető szerepre abban, hogy a tehetősebb nemzetektől próbáljon elvonni éghajlatváltozással kapcsolatos alapokat, hogy nagyobb hatalmat és ellenőrzést szerezzen a világ felett. Csatlakoztak ehhez az ipari kapitalizmust ellenző szocialista csoportok is, és ez összhatásában a tudomány korrupciójához vezetett.

A Föld éghajlattörténetét és a megfigyelési adatokat manipulálták, és fontos tudományos tényeket rejtettek el. Kiemelkedő példa erre az első Climategate 2009-ben, amikor is meghamisították az 1960-as és 1970-es évekből származó, a Föld lehűlési időszakával kapcsolatos adatokat. Egy másik példa a második Climategate (2017), amikor kiderült, hogy az 1997 májusa és 2015 decembere közötti globális felmelegedési szünetre vonatkozó adatokat manipulálták. A politikai okokból elkövetett tudományos korrupció további példái közé tartozik Michael Mann ún. jégbokibot-grafikonja és Al Gore „Kényelmetlen igazság” című grafikája. Világraszóló félrevezetés volt mindkettő.

Az 1990-es évek óta az Egyesült Államok Clinton, Obama és Biden demokrata kormányzata, valamint az Európai Unió (EU) „a Föld megmentésének” politikai ideológiájával kivívta a naiv szavazók támogatását.

Nevezetesen, a demokrata Al Gore, aki 2007-ben Nobel-békedíjat kapott a tudomány korrupcióját titkoló „An Inconvenient Truth” című dokumentumfilmjéért, továbbra is a globális zöld baloldali mozgalom középpontjában maradt. A zöld baloldali mozgalom, amely inkább politikai ideológián, mint tudományos tényeken alapul, nincs hatással a Föld éghajlatára.

Ráadásul a Föld légkörének szén-dioxid-koncentráció-növekedése független attól, hogy az Egyesült Államokban épp melyik politikai párt van hatalmon. 1850 óta a Föld körülbelül 1,2 °C-kal melegebb. E felmelegedés az 1250-től 1850-ig tartó Kis Jégkorszakból való kilábalás része, amit a naptevékenység, valamint a felhőtakaró változásai okoztak. A jelenlegi mérsékelt hőmérséklet-emelkedés valójában életmentő. A 2000 és 2019 között elemzett statisztikák szerint a hideg miatti halálozások száma kilencszerese volt a hőség okozta elhalálozások számának. Ebben az időszakban a hőség okozta elhalálozások száma 0,21%-kal nőtt, míg a hideg ezer életet ment meg évente. (Bjorn Lomborg: <https://x.com/BjornLomborg/status/1418916412802965511>)

Ezenkívül a szén-dioxid-szint növekedése nem csak hogy nem lehet a globális felmelegedés oka, hanem tudományosan bizonyított, hogy áldást jelent az emberi jólétre. A Föld ökoszisztémái zöldebbé váltak, jelentősen megnőtt az élelmiszertermelés. Jelenleg az emberiség történetének egyik legáldásosabb időszakát éljük.

A globális légkör CO2-koncentrációjának növekedése független az Egyesült Államok politikai rezsimjétől

Záró megjegyzések

Trump elnök nyilatkozata, hogy ismét kilép a párizsi klímaegyezményből, és hogy a klímaaktivizmust „zöld új csalásnak” nevezte, a tudományos elméletekbe vetett bizalmán és a tények megfigyelésén alapul. E magabiztosság számos becsületes tudós, köztük fizikai Nobel-díjasok határozott kiállásán alapszik. Az 1999-es oregoni petíció óta ezek a tudósok azon dolgoznak, hogy kutatással, oktatással és érdekérvényesítéssel orvosolják a tudományban az ENSZ klímaegyezménye által okozott korrupciót. Az olyan szervezetek, mint a CO₂ Koalíció, a Heartland Intézet és a Heritage Alapítvány, másokkal együtt aktívan részt vettek ebben az erőfeszítésben. Emellett valódi kutatók szerte a világon, köztük a hollandiai székhelyű Klímaintelligencia Alapítvány (Clintel), az Egyesült Királyságban működő Globális Felmelegedéspolitikai Alapítvány (GWPF), a kanadai Tudomány Barátai, a németországi Európai Klíma- és Energiaintézet (EIKE) munkatársai azon dolgoznak, hogy megvédjék a világgazdaságot és az emberi jólétet a tudomány korrupciójától.

A klímaválság-propaganda társadalmunkban okozott káros hatásai minden képzeletet felülmúlnak. Az emberiség történelmének legvirágzóbb és legboldogabb korszakában született gyermekeknek klímakatasztrófa-rémálmaik vannak, és sikítoznak, hogy azért kell korán meghalniuk, mert az előző generációk tönkretették a bolygót. A klímafóbia és a depresszió súlyos társadalmi kórokká váltak, és még a születési arányokat is befolyásolják. Ennél is súlyosabb problémát jelent a „klímaigazságosság” aktivistáinak megjelenése, akik azt állítják, hogy szenvednek a mindennapi klímakatasztrófáktól, és lépéseket tesznek a vállalati kizsákmányolás és a társadalmi rendszerek megdöntésére, amelyek állításuk szerint továbbra is pusztítják és saját önző hasznuk érdekében kizsákmányolják a Föld ökoszisztémáját.

Trump elnök új klíma- és energiapolitikája a párizsi klímaegyezményből való kilépéssel együtt várhatóan globálisan tovaryűrűző hatással fog járni. Ez a hatás már az azerbajdzsáni Bakuban tartott COP29-en is megnyilvánult. Japán, Kanada, Németország és Franciaország nem küldött delegációt, Argentína elnöke, a „Dél-Amerika Trumpjaként” ismert Javier Milei pedig a konferencia idejére visszavonta küldöttségét. Emellett kiderült, hogy Putyin orosz elnök is „klímatagadó” (Laura Paddison: CNN, 2024. november 25.)

Most, Trump második ciklusának kezdetével mozgalmat kell indítanunk, hogy tájékoztassuk minden állampolgárt arról, hogy egy langy hőmérséklet-emelkedés és a növekvő szén-dioxid Isten áldása. További információért, kérjük, pillantson bele új könyvembe: „Miért lépett ki Trump a klímaegyezményből? – Amerika új klíma- és energiapolitikája”.

Seok Soon Park professzor jelenleg a Klímaintelligencia Alapítvány dél-koreai nagykövete, a CO₂ Koalíció tagja (www.co2coalition.org). 2021-ben lefordította koreaira Gregory Wrightstone „Kényelmetlen tények” című művét, Patrick Moore „Hamis, észrevehetetlen katasztrófák és végveszélyek” című művét. 2023-ban David Craig brit ismeretterjesztővel közösen megírta a „Klímaapokalipszis: az emberi történelem legnagyobb átverése” című filmet, és koreai nyelven megírta a „[Tényellenőrzött] Klímavészhelyzet-mítoszok” című filmet. M.Sc-t 1983-ban, környezettudományi Ph. D. címet 1985-ben, a Rutgers Egyetemen (New Brunswick, New Jersey, USA) szerzett, miután 1980-ban végzett a Szöuli Nemzeti Egyetemen (Szöul, Korea).

Magyar fordítás: Szarka László Csaba (Seok Soon Park hozzájárulásával, a szerzőtől kapott szöveg és képek alapján)

2025. január 8.